

■ Vahid Məhərrəmov

16 iyul 2016

WWW.KASPI.AZ

Son vaxtlar ürəyimdə başlayan sancılar məni rahat buraxmırdı. Bir neçə gün ağrının keçib gedəcəyini zənn edib gözlədim. Sonra dözə bilməyib yolumu evimizin yaxınlığındakı aptekdən saldım ki, dərman alım. Burada işləyənləri xeyli müddət idi ki, tanıyırdım. Onlar iki nəfər idilər. Biri cavan oğlan, o biri isə yaşlı bir kişi idi. Həmişə də bir-birilərini "mənim xeyirxahım" - çağırırdılar. Onlardan baş açma bilmirdim. Düşünürdüm ki, axı ikisi də necə bir-birilərinin xeyirxahı ola bilərdilər? Hər dəfə onlardan bu sözü eşidəndə beynimdə dolaşan suala cavab axtarırdım. Soruşmağa da bir az utanırdım. Fikirləşirdim ki, bəlkə yaxşı düşməz. Bir gün

bilmir. Düşündüm ki, yəqin sistem təzə yarandığından naşılıq edib kodu düzgün yığa bilmir. Maaşımı götürəndən sonra qadın yenə də kartını yoxladı. Bu dəfə də pul olmadı. Yanında dayanan on iki-on üç yaşlı uşaq qadının böyrünə qısılib ona sakitcə nə isə pıçıldayırdı. Bir az kənarda dayanıb onlara baxdım. Təzədən bankomatda kartını yoxlayan qadın pulsuz geri qayıtdı. Dözməyib onlara yaxınlaşdım. Demə, işlər mən fikirləşdiyim kimi deyilmiş. Qadın kartın kodunu düz yığmış, sadəcə olaraq hesabında pul yox imiş. O utana-utana "Təqaüd almaliyam, amma hələ də pul kartı köçməyib. Bu gün də böyük nəvəm Süleymanın ad günüdür.

çilməsin.

Qadın yüzlüyü almaq istəməyib dedi:

- Bəs, sonra mən borcunuzu necə qaytaracam? Sizi haradan tapacam?

"Pulu qaytarmaq üçün vermərəm, onu qardaş payı kimi qəbul edin. Uşağın atası torpaqlarımızı qoruyanda şəhid olub. Əgər o ölməyib Qarabağdan sağ dönsəydi, pul qazanıb övladına həm velosiped, həm də başqa şeylər alardı. Neyləmək olar, hərənin bir alın yazısı var. Qoy nəvəniz özünü atasız hiss etməsin," - dedim.

Bundan sonra qadın pulu götürdü. Sağollaşib ayrılıanda uşağın üzündən öpüb ad gününü təbrik elədim.

Xeyirxahlıq

hekayə

cürətə gəlib utancaqlıq pərdəsini kənara çəkib bunu onlardan soruşdum. Əvvəlcə heç biri dillənmədi. Aralığa bir neçə dəqiqəlik sükut çökdü. Sonra yaşlı kişi gür səsi ilə sükutun buzunu sındırıb dilləndi:

- Qardaş, bu bir az uzun söhbətdi. İndi işimiz çoxdur, axşama yaxın gələrsən hər şeyi ətraflı danışaram.

Maraqlı söhbətə qulaq asmaq ümidi ilə qaranlıq düşər-düşməz aptekə yollandım. İçəridə adam az idi. Yavaş-yavaş əl-ayaq çəkiliydi. Öyrəndim ki, yaşlı kişinin adı İsmayıldır. Cavan oğlanın isə Süleyman. Söhbətə İsmayıl kişi ciğir saldı:

- Çoxdan baş vermiş bir əhvalatdı. Bir dəfə bankomatdan maaşımı çıxarırdım. Gördüm ki, bir qadın uşaqla burada dayanıb. O tez-tez kartını aparatın "gözü-nə" salıb-çıxarsa da pul götürə

Ona velosiped alacağıma söz vermişdim. Nəvəmin yanında yalançı olmaq istəmirəm. Yetim uşaqdır, atası Qarabağda şəhid olub. Tay-tuşlarının hamısının velosipedi var. Süleyman onlara həsədlə baxır. Pulu köçürsəydilər onu sevindirərdim" - dedi. Qadından bu sözləri eşidəndə kövrəldim. Özümdən asılı olmadan gözlərim yaşardı. Yaşanmış, ötüb illərin arxasında qalmış keçmiş günlərim yadıma düşdü. Uşaq vaxtı çox arzulasam da, mənim də velosipedim olmamışdı. Bunları xatırlayıandan sonra qadının yanındakı uşağın hansı hisslər keçirdiyini duydum. Maaşımdan yüz manat ayırıb qadına uzadıb dedim:

- Ay bacı, bu pulu götür, nəvəni sevindir. Görürəm hesabınızda pul olmadığına görə uşağın da kefi pozulub. Süleymana velosiped alın, qoyun dostlarından se-

Bu hadisənin üstündən aylar ötmüş, illər keçmişdi. Demək olar ki, onu unutmuşdum. Həyatda o qədər belə işlər baş verir ki, onların hamısını da yadda saxlamaq olmur. Günlərin birində aptekə dərman almağa gəlmişdim. Bax bu oğlan dərmanımı verəndən sonra diqqətlə üzümə baxıb dedi ki, əmi, siz mənə tanış gəliirsiniz. Sonra illərcə əvvəl baş vermiş bu hadisəni danışdı. Sözüünü bitirib məndən soruşdu ki, siz həmin adamsınız, yoxsa yox? O danışdıqca mən illərin o üzündə qalmış hadisəni yadıma saldım. Onu çox intizarda saxlamayıb dedim ki, bəli, həmin adam mənəm. Süleyman bu sözə bənd imiş kimi məni qucaqlayıb bağrına basdı. Sonra bir az ordan-burdan danışdı. O mənim harada işlədiyimlə maraqlananda işsiz olduğumu bildirdim. Süleyman həmin gündən mənə aptekə özünə köməkçi gö-

türdü. Ona görə də, indi mən ona "xeyirxahım" deyirəm. O mənə böyük yaxşılıq edib, buna görə həmişə ona borcluyam.

- İsmayıl dayı nənəmə pul verəndə çox sevindim, - deyər Süleyman sanki illərin üzünü bir anlıq geri döndərər söhbətimizə qoşuldu. - Onda elə bil bütün dünyanı mənə verdilər. Bu insanın xeyirxahlığı nənə-bala ikimizin də ürəyini açmışdı. Bankomatın qabağında birbaşa mağazaya yollandıq. Əvvəlcə velosiped aldım. Yerdə qalan pul ad günü keçirməyə bəs elədi. Daha həyətdəki uşaqlara həsədlə baxmırdım. Çünki artıq mənim də velosipedim var idi. Sevinə-sevinə, sağ-sola sürürdüm. Deyirlər ki, uşağın yadından heç nə çıxmır. Mənə velosiped pulu verən adamın şəklini sanki gözlərimə çəkmişdim. Həmişə, hər yerdə onu axtarırdım ki, tapıb minnətdarlıq edim. Tərslikdən o da heç yerdə qarşıma çıxmırdı. Orta məktəbi bitirdim. Tibb Universitetinə daxil oldum. Universiteti bitirəndən sonra aptekdə işləməyə başladım. İsmayıl dayı danışdığı kimi günlərin birində tale bizi görüşdürdü, o özü ayağı ilə aptekə gəlib çıxdı. Axır ki, illərdən bəri axtardığım xeyirxah insanı tapdım. Bizə yaxşılıq etdiyinə görə gec də olsa ona minnətdarlıq etdim. İşsiz olduğunu eşidəndə yanıma götürdüm. Bir vaxtlar bizə etdiyi yaxşılığın əvəzini çıxdım, ürəyim sakitləşdi. Gərək insan xeyirxahlıq etsin ki, qarşısına da əməlinə görə yaxşılıq çıxsın. Ömrüm boyu İsmayıl dayını xeyirxahım biləcəm və onu bu adla çağıracağam.

Eşitdiyim maraqlı söhbətdən ürəyim açıldı. O gündən bu insanlarla dost olub bir az da mehribanlaşdım. Həm Süleyman, həm də İsmayıl dayı gözəl insanlar idi.

...Ürəyimin ağırları keçib getmişdi, daha özümü sapsağlam hiss edirdim. Süleymanın verdiyi dərman mənə yaxşı təsir eləmişdi. Bekar vaxtlarımda yenə də hərdən yolumu aptekdən salıram. Dərman almağa yox, elə belə, sadəcə olaraq bu xeyirxah insanlarla - İsmayıl dayı ilə, Süleymanla görüşüb söhbət etməyə gedirəm. Onlar həmişəki kimi yenə də bir-birilərinə "mənim xeyirxahım" - deyib mehribancasına yaşayib işləyirlər. Aptekə gələnlərlə də xoş danışır, nəvaziş və diqqət göstərər dəyərli məsləhətlər verirlər. İkisinin də üzündən nur tökülürdü. Fikirləşirəm ki, bir-birilərini yaxşıca tapıblar. Yəqin ki, bu insanlar ömürlərinin sonunadək belə mehriban olacaqlar. Son vaxtlar mən də onlara qoşulmuşdum. Elədiyi yaxşılığa görə Süleymana "mənim xeyirxahım" - deyirdim. Belə xeyirxahlarla danışır kəlmə kəsdiyə dünya gözlərimdə daha da gözəlləşirdi...

Hər dəfə onları görəndə ağıma bir fikir gəlir: "xeyirxah olmalısan ki, xeyirxahlıq görəsən..."